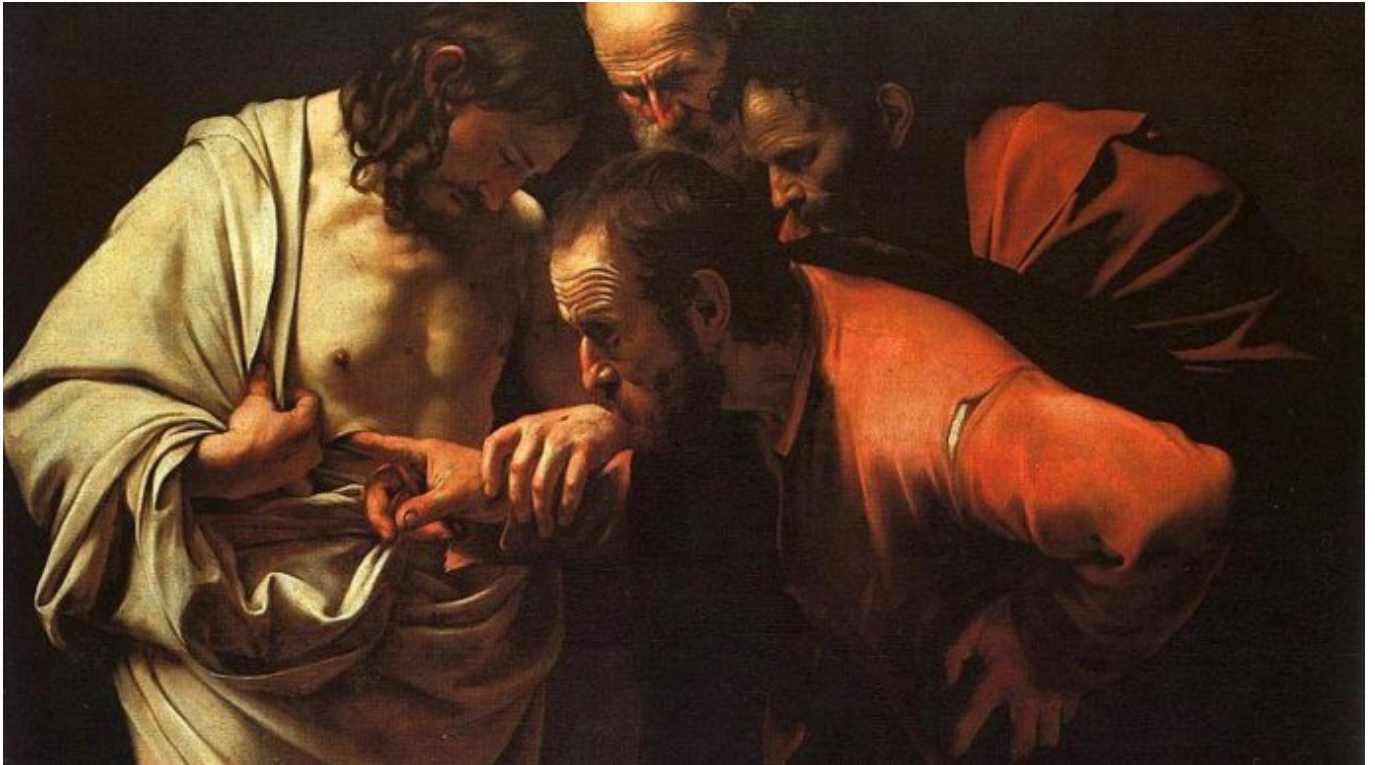

Η αφελής απιστία

/ [Γνώμες](#)

- **Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους**

Στην ταραχή των ημερών, η καρδιά των Μαθητών τaráσσεται «διά τον φόβον των Ιουδαίων». Τότε έρχεται «ο Χριστός, η ειρήνη ημών» και τους χαιρετά με το «ειρήνη υμίν». Εκεί, ενώ, «κεκλεισμένων των θυρών», είναι στρυμωγμένοι στους λογισμούς και στις αμφιβολίες τους, έρχεται ο Κύριος, «η Ζωή και η Ανάστασις ημών» και τα πάντα αλλάζουν: «εχάρησαν ούν οι μαθηταί ιδόντες τον Κύριον».

Η παρουσία Του, ανεξάρτητα του τι συμβαίνει μέσα μας, μεταποιεί την ταραχή σε γαλήνη, τον φόβο σε χαρά, το σκοτάδι σε φως. Γιατί είναι ο Νικητής του θανάτου! Βεβαιώνει τους Μαθητές με το να τους δείξει «τας χείρας και την πλευράν αυτού». Δεν έρχεται, όμως, με τρόπο εκδικητικό, αφού ήδη τον εγκατάλειψαν στην κρίσιμη ώρα των Παθών.

Συγχωρεί όλους και προχωρά στην ουσία: Για να σωθεί ο κόσμος από το θάνατο, ιδρύοντας την Εκκλησία Του. «Καθώς απέσταλκέ με ο Πατήρ καγώ πέμπω υμάς».

Έπρεπε, όμως, όλοι να δούν Αυτόν που «Ανέστη εκ των νεκρών» και θα Τον κήρυσσαν «έως εσχάτου της γης». Γι' αυτό, στις ίδιες συνθήκες, στην παρουσία

και του Θωμά που απουσίαζε την πρώτη ημέρα, «μεθ ημέρας οκτώ», έρχεται! Για τον Θωμά! Ήξερε τι είπε και τι απαιτούσε και ανταποκρίθηκε!

Ο Θωμάς, στηριγμένος στη λογική του, ήθελε να βεβαιωθεί για την Ανάσταση του Κυρίου του με τρόπο που παρέπεμπε πριν την Ανάσταση, όταν βρισκόταν στη φθορά. Η «απιστία» του δεν ήταν εγωκεντρική, καρπός πώρωσης και σκληρότητας. Ήταν αφελής, όπως, βέβαια, και η δική μας.

Ο Αναστάς Ιησούς εισχωρεί στο βάθος της καρδιάς μας και, αν η καρδιά έχει προϋποθέσεις, έρχεται και αποκαλύπτεται καθώς καταλαβαίνουμε. Τότε είναι που, εκστατικοί μπροστά στην αγάπη και στην ταπείνωσή Του, αναφωνούμε ο «Κύριός μου και ο Θεός μου, δόξα σοι!».

Πηγή: pemptousia.gr